

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Α Π Ε Λ Π Ι Σ Ι Α

(Του Fr. Coppe)

'Η πλήξης ή ἀχόρταγη, παιδί της θλίψεως νόθο, μέσ στην καρδιά μου εθρόνισσε για πάντα σα δεσπότης' θέρημ στα χρόνια τά χρυσά της αδικίας μου νιότης ούδ' όση έχουν τά στενά τά γερατιά δέ νοιώθω.

Μάρτυρας τά θρυσμένα μου τά μίτια κ' ή ώραδής; και ή καρδιά που έρωτα δέν έχει πιά ούδέ πόθο. Ξέρω τό μαυρο ριζικό που μόνος μοιροκλώθω για νά περνώ, σάν έρημο που δέν θά κόψω άνδρό της.

Κι' όμως; με αδρες χλιαρές σάν πνέει τό καλοκαίρι κάπου της νιότης μου θαρρώ πως μου φυσάει τάγέρι και πως με ραίνει ό έρωτας με τά ροδόφυλλά του.

Του κάκου! ή μάχη μου ή χαρά δέν έρχετ' άπ' τά ξένα κ' ή έλπίδα διαβατάριο εινε πουλι για μένα. που ένα μνήμα θάπαρνε να χρίση τή φωλιά του. Μεταφρ. Ι. Γρυπάρη

ΠΡΟΕΔΡΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

'Ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας κ. Γάστον Λουμέργκ εινε ένας πού άπλόσ άνδρας; και δύσκολα συμμορφώνεται με τάς άπαιτήσεις της έθιμοτυπίας. Σχετικό εινε και τό ακόλουθο χαρακτηριστικό έπεισόδιο που συνέβη έσχάτως :

Κατά τών τελευταίων άποκριτικό χορό στην "Όπερα τών Παρισίων, ό Γάλλος Πρόεδρος έμινε καταταγεμένος. Διεσκέδαζε υπερβολικά και έδειχνε πως έλπικετο γιατί δέν μπορούσε να πετάξη κ' αυτός σερπαντέν και να χορεύη ό ίδιος.

'Εξαφνα, ενώ απελάμβανε τό θέμα, ό διευθυντής του πολιτικού του γο ιρείου τόν άγγιξε διακριτικά στον ώμο και του ειπε :

- Κύριε Πρόεδρε, νομίζω πως ήλθε ή ώρα ν' άποσυρθώμε.
- Γιατί ; ρώτησε ό κ. Λουμέργκ. Δέν εινε άργά...
- 'Ετσι εινε ό κανονισμός. Αυτό άπαιτεί ή έθιμοτυπία. Πρέπει ν' άποχωρήσετε...

'Ο κ. Πρόεδρος έσκυψε τότε τό κεφάλι του στενοχωρημένος κ' έβγαλε με μεγάλη του λύπη άπ' τό χορό...

ΟΙ ΠΕΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ!...

Οι πειο παράξενοι γάμοι γίνονται στην 'Αμερική. Στόν Νέο κόμμο όποι; και σ' άλλα κράτη ή καθολική και ή διαμαρτυρομένη θρησκεία δέν έπβάλλουν προσκόμματα στους μεταξύ συγγενών γάμους. Κατ' αυτό τόν τρόπο ό 'Υμέναιος οργιάζει εκεί πέρα και ίδιού και σχετικά παραδείγματα :

Σέ μια μικρή πόλη της 'Αμερικής που λέγεται 'Αλλιάνς, δυό οικιγένειες συνεδέθησαν τελευταίως στενάτατα με...πέντε γάμους!

'Η τέσσερες δηλαδή κόρες του κ. Τσάρλ Σίσαϊν παντρεύτηκαν τούς τέσσερες γιους της κυρίας Σάρας Κίλεαρ. 'Επειδή, όμως, τά πεθερικά ήσαν χίθροι, πήσαν στον τέλος της άπόφασι να παντρευθουν κ' αυτοί μεταξύ τους και παντρεύτηκαν φυσικά!

'Αλλος προτύπος γάμος έγινε σέ : μια μικρή πόλη της Ριβερίας, 'Ενας 'Ελβετός πενήντάρας και ό γιός του που ήταν ήλικίας 25 έτών, παντρεύτηκαν δυό χωριτωμένες 'Αμερικανίδες, μητέρα και κόρη ήλικίας 40 και 18 έτών. Με μια διαφορά μόνο. 'Ότι ό πατέρας πήρε τήν κόρη και ό γιός τή μητέρα!...

'Εξυλνος πατέρας άλήθεια!... Τι λέτε;...

μυαλό της! 'Ελάτε τώρα μιν τά συλλογίζοσαστε αυτά... Εινε πασιμόνα πιά! Δόστε μου τό χέρι σας και πιστέψατέ με ότι ειμαι σωστή σας! Χαίρετε, κίος! (Το συνοδεύει ως τήν έξοδο της και έπειτα επιστρέφοντας φωνάζει). Νίνα, Νίνα! ('Η γυναίκα που έμφανίζεται άμέσως). 'Ελα γρήγορα στην άγκαλιά μου, αγαπημένη μου!

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. —Μά τι έγιν' επί τέλους; Ποιος ήταν αυτός ό άνδρας;

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. —'Ηταν ένας κύριος που έκανε άλλοτε κάποιον λάθος, όποι; ειχα κάμει κ' έγώ, εχειαίσθησε όμως να περάσουν δέκα χρόνια για νά τό καταλάβω!

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. —'Α!... Δέν ένωσω...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. —Δέν εινε άνάγκη να καταλάβης. 'Ελα στην άγκαλιά μου!... Σε λατρεύω!... (Τήν άγκαλιάζει και τήν φιλεί). Ροβέρτος Μονάρ

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ...

'Η καλασύνη της Νέλλης Γκουίν. «'Αφσά τον... Είπε τήν άλήθεια!...» 'Ο Μπουαλώ και ό Λουδεβίκος 14. Τι έφοβετό ό συγγρωφός. 'Ο Ντέ 'Αλαμπέρ πρό του θανάτου. «Ούδέποτε έβήρηξ γενναίος!...» 'Ο βικαίους της 'Αγγλίας ως... βιο-λιστής. 'Η Μάρια 'Αντουανέττα και ή καμριέρα της.

'Απ' όλες τις ευνουήμενες τών βασιλέων που άναφέρει ή ιστορία, ή πιο δημοφιλής, ή πιο ειλικρινής, ή λιγώτερο έσοφισμένη και ή πιο ταπεινή άπ' όλες ήταν ή Νέλλη Γκουίν, ευνουισμένη του βασιλέως της 'Αγγλίας Καρόλου του 2ου. Και όταν τήν έβριζαν ακόμη ούτε θύμωνα ούτε έφρόντιζε να έκδιηθή τους τβρωστάς της.

Μιά μέρα — άναφέρει ό Φοργκ— ενώ περνούσε με τάμια της από μια κεντρική πλατεία κάποιος διαβήτης της φώναξε μια τρομερή βροσιά σχετική με τις εστρατείες του, του έλεγε κάποτε ότι δέν έκαμε καλά να έκθέτη έτσι τήν ζωή του στον κίνδυνο.

'Ο ύπηρέτης της κατέβηκε τότε άμέσως από τάμια και έτρεξε να συλλάβη τόν ύβριστή για νά τόν ξυλοκοπήση. 'Η Νέλλη όμως, έβγαλε τό κεφάλι της από τήν πορτίερα του άμαξιού και τόν έσαμάτησε λέγοντάς του άδωότατα :

— 'Αφίστε τον Τόμ... Δέν ειπε, ό κακομοίρης, παρά μόνον τήν άλήθεια...

'Ο Μπουαλώ, ό όποιος είχε συνοδεύσει τόν βασιλέα Λουδοβίκο 14ο, σέ μια άπ' τις εστρατείες του, του έλεγε κάποτε ότι δέν έκαμε καλά να έκθέτη έτσι τήν ζωή του στον κίνδυνο.

— Οι έχθροι σας σάς ειξαν άνταληφθεί, του ειπε μεταξ' άλλων, και κανονιοβολούσαν έναντίον σας. Μιά σφαίρα κανονιού μάλιστα, έσκασε σέ άπόσταση έπτά βήματων από τήν Μεγαλειότητά Σας... Παρά τρία να φωνεήθητε...

— Θά σέ ρωτήσω κάτι, του ειπε τότε ό βικαίους, άλλ' έννοώ να μου άπαντήσης ειλικρινώς.

- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- 'Όταν έκινώδινεσαι να σκοτωθώ, εσύ εφοβήθηκες διόλου;
- Μά, βεβαίωτα, Μεγαλειότατε...
- Και γιατί φοβήθηκες;
- Γιατί ύπηρχε κίνδυνος, έφ' όσον σάς συνοδεύε να με πάρη και μένα καμιά σφαίρα...σά καλά καθούμενα!...

'Ο φιλόσοφος ντ' 'Αλαμπέρ, όταν άρρώσθησε κ' έννοιωσε ότι βρισκόταν στα τελευταία του κατελήφθη από μεγάλο φόβο για τόν θάνατο.

Γρωζίντας τότε προς τήν φίλη του δεσποινίδα ντέ Λεσπινάς τής ειπε :

— Πόσο ηλιεύω τούς γενναίους άνθρώπους...Δέν ξέρουν, άσφαλώς, τι εινε ό φόβος του θανάτου...ένώ έγώ δέν ύπηρεζα ποτέ γενναίος!...

'Ο διάσημος βιολιστής Σολομών, ό όποιος παρέδιδε μαθήματα βιολιού στον βασιλέα της 'Αγγλίας Γεώργιον τόν 3ον, έλεγε μια μέρα στό βασιλικό του μαθητή :

— Οι βιολιστάι ύποδιαίρονται σέ τρεις τάξεις : Στην πρώτη έτάγονται αυτοί που...δέν ξέρουν διόλου να παίζουν, στην δεύτερη αυτοί που παίζουν άσχημα και στην τρίτη αυτοί που παίζουν καλά. Σεις, Μεγαλειότατε, κατορθώσατε ήδη να προαχθήτε από τήν πρώτη στην δεύτερη τάξη!...

'Η καμριέρα της Μαρίας 'Αντουανέττας κυρία Καμπάν διηγείται στα 'Απομνημονεύματά της, τό ξέξ ή ανέκδοτο :

— Μιά μέρα που ή καπελλού της βασιλίσσης, δεσποινίς Μπερτέν της ειχε φέρει μερικά γαλιάντες από ψευτικά λουλούδια για να τά βάλη στό καπέλλο της, ή Μεγαλειότητή ή οποία φοβόταν μήπως ή δροσερότης τών λουλουδιών άδικήσει τήν φυσική φρεσκάδα του προσώπου της, ερώτησεν όλες τις παριστάμενες κνίες της τιμής αν τά λουλούδια αυτά τής ήλγιναν. 'Όλες, φυσικά, ή κυρίες έσπευσαν να τήν βεβαιώσουν ότι τά λουλούδια τής ήλγιναν θαυμάσια. 'Η βασιλίσσα τότε με πλησίασε και μου ειπε :

— Από σήμερα και από ξέξ έπαιτώ από σένα, όταν αντίηφθη, ότι ό μαρσαμός και ή ρωτίδες του προσώπου μου δέν μου έπιτρέπουν να φορώ πλέον λουλούδια, να με ειδοποιήσης περί αυτού με ειλικρινώς.

— Κι' έμένα, Μεγαλειότητή, θά μου έπιτρέψετε να σάς δηλώσω ότι...δέν θά σάς ύπακούσω! τής άπάντησα έγώ. Γιατί ξέρω τι με περιμένει εάν ποτέ τομήσω να σάς πού ένα τέτοιο πράγμα...

— Αυτό σημαίνει ότι ειμαι μιν ειλικρινής, δέν ειμαι όμως φιλαλήθης, μου άπήνησεν τότε ή βασιλίσσα πειραγμένη.